

EDITORIAL

Trecutul apus¹

Judge Alex Kozinski

President, United States Court of Appeals for the Ninth Circuit.

Trebuie să încep cu o mărturisire: în ceea ce privește tehnologia, sunt ceea ce se numește un troglodit. Nu posed nici Kindle, nici Iphone, nici Ipad și nici Blackberry. Nu am nici profil online și nici măcar o căsuță vocală. Nu trimit sms-uri.

Nu sunt chiar împotriva tehnologiei: am o mașină de scris una electrică. Dar consider că tehnologia poate fi un lucru periculos pentru că ne modifică felul de a face lucruri și felul de a gândi despre lucruri; câteodată, schimbă chiar percepția noastră despre ce suntem și care e rolul nostru. Și până să ne dăm seama, ne trezim că trăim într-o lume diferită, cu presupuneri diferite despre lucruri fundamentale precum proprietatea, intimitatea și demnitatea. Și în momentul acela e prea târziu să mai întoarcem timpul.

Când mă gândesc la noile frontiere ale internetului, îmi amintesc de o poveste S.F. a autorului meu preferat, Isaac Asimov, pe care am citit-o în liceu. Se numește „Trecutul apus” și sună astfel: oamenii de știință au inventat o mașinărie numită Cronoscop care putea fi folosită pentru a vedea orice moment din trecut, oriunde în lume, dar această tehnologie este strict supervizată de guvern. Istoricii încercau să obțină licențe pentru a viziona Cartagina antică sau Roma, dar birocrății din guvern respingeau majoritatea cererilor, din considerente de cost și

interes. Așa că o echipă de istorici frustrați se aliază cu un fizician energic și un jurnalist frustrat, iar împreună inversează caracteristicile

Cronoscopului. Sunt în final prinși, dar înainte de aceasta jurnalistul trimite planurile colegilor de la știri; secretul se află și nu va mai putea fi ascuns.

Și în acest moment, în paginile de încheiere ale poveștii, Asimov explică de ce guvernul era așa de secretos în legătură cu invenția:

„Când oamenii se gândesc la trecut îl consideră apus de demult... dar când a început trecutul? Acum un an? Acum 5 minute? Acum o secundă? Nu este de la sine înțeles că trecutul începe cu o secundă în urmă? Trecutul apus este doar un alt nume pentru prezentul pe care îl trăim. Ce se întâmplă dacă setezi Cronoscopul acum o sută de secunde în urmă? Nu cumva privești prezentul?... Nu ar mai fi niciun pic de intimitate. Orice om ar trage cu ochiul și nu s-ar putea feri de privitor”.

¹ Simpozionul din 2012: Paradoxul vieții private: viața privată și valorile conflictuale, idee principală

susținută la Facultatea de Drept Stanford la data de 3 februarie 2012.

Povestea se termină cu o frază pe care mi-o amintesc încă de când am citit-o acum vreo 40 de ani: „Ai creat o nouă lume printre cei trei tu. Te felicit. Suntem ca niște peștișori aurii fericiți în vasul nostru, eu, tu și toată lumea...”.

M-am gândit mult timp la vasul cu pești și devine din ce în ce mai clar că se micșorează și pereții lui sunt din ce în ce mai transparenți. Să vă dau doar un exemplu: zilele trecute, unul dintre fiii mei mi-a trimis un link de pe Google Maps cu imaginea din satelit a casei mele. Nu numai că se vedea casa în cel mai mic detaliu, dar puteai chiar să vezi cine e acasă, după cele două mașini din curte Subaru-ul albastru al fiului meu și Avalanche-ul gri al cumnatului meu. Am fost foarte fericit că nu făceam plajă nud în curtea mea interioară, așa cum obișnuiesc.

Astăzi am ajuns în Los Angeles cu avionul. Am condus până la Lax, am aterizat pe aeroportul San José și un student m-a adus cu mașina până la Palo Alto. Cine știe asta? Big Brother știe. De ce? Pentru că am avut cu mine telefonul mobil și cine nu are un telefon mobil în zilele noastre? Telefonul mobil se conectează odată la fiecare câteva minute la un releu, așa că dacă obții înregistrările de la compania de telefonie mobilă e foarte ușor să pui cap la cap tot traseul meu de astăzi și dacă ai și numărul de telefon al studentului o să știi și cât timp am stat împreună și unde am fost.

Obține oare guvernul astfel de înregistrări pentru a verifica alibi-ul oamenilor în cazul în care sunt suspectați de infracțiuni? Bineînțeles că da. Mai mult decât atât, dacă ți-ai uitat acasă telefonul în ziua aceea și, prin urmare, nu există o altă urmă care să te poziționeze în altă parte, procurorii vor spune nu numai că ai comis nelegiuirea respectivă, ci și că a fost premeditată motiv pentru care ai lăsat acasă telefonul ca să nu îți fie urmărit pașii. China a trecut la un alt nivel: mai

devreme în acest an, oficialii din Beijing au anunțat că intenționează să folosească telefoanele mobile pentru a monitoriza mișcarea a douăzeci de milioane de rezidenți „pentru a elibera traficul și a elimina ambuteiajele din metrou”.

Dar cine are nevoie de telefoane mobile? Asta este tehnologie veche. În curând vor hotărî că este mai ușor să se uite la noi toți în același timp. Dacă crezi că nu se va întâmpla, uită-te la Mexic: anul trecut, orașul Leon a făcut un parteneriat cu o firmă de biometrie ca să instaleze scanere de iris în locuri publice din aeroporturi, secții de poliție, până la magazine și restaurante. Scanerile vor identifica până la 50 de persoane pe minut și vor fi folosite atât de organele de ordine, dar și pentru motive comerciale.

Apropo de date de telefon, vă aduceți aminte revelația din 2006, când Guvernul Federal a obligat companiile de telecomunicații să le înmâneze înregistrările telefonice ale milioaneilor de oameni care au primit sau dat telefoane peste hotare? Dacă a fost sau nu un lucru bun că guvernul a cerut și că aceste companii de telecomunicații le-au comunicat este o chestiune la care oamenii au păreri diferite, și eu nu îmi voi exprima punctul de vedere azi. Dar vreau să subliniez că din punct de vedere tehnologic o astfel de cerere nu ar fi fost posibilă acum 25 de ani. De altfel, nici nu ar fi fost așa un lucru pozitiv pentru guvern să primească o așa mare cantitate de date pe hârtie. De altfel, unde ar fi găsit guvernul atâta personal care să rețină informația necesară pentru a desluși modul de operare? Cu ajutorul computerelor care fac toată munca grea, este ușor să sortezi și să examinezi milioane de înregistrări pentru a vedea cine cu cine vorbește și când.

Cu cât software-ul a devenit mai sofisticat, nu numai că a devenit mai accesibil pentru companiile de telefonie să furnizeze aceste informații, dar chiar

și destul de avantajos. Numai în anul 2008, Sprint a determinat în timp real locația abonaților săi de peste opt milioane de ori la cererea organelor de anchetă. De fapt, Sprint a creat un website automatizat unde poliția poate verifica mișcările oricărui client în schimbul unei taxe. Această practică a fost dezvăluită public Congresul a făcut chiar și o interpelare despre aceasta dar nimeni nu a clipit. Ideea că forțele de ordine îți pot interoga acum mobilul și afla exact unde ești în orice moment, fără vreun motiv anume și supraveghere judiciară, este salutată cu o largă deschidere. În lumea Twitter-ului, unde oamenii se agită pentru atenție, având poliția pe urmele tale, nu face decât să-ți mărească cerul fanilor.

Există un punct mai important și mai subtil despre pericolele tehnologiei decât o simplă lamentație: cu 25 de ani în urmă este mai puțin probabil că guvernul ar fi cerut asemenea înregistrări și, chiar dacă ar fi făcut-o, este posibil că ar fi fost refuzat de către companiile de telefonie. De ce? Pentru că acum 25 de ani atât guvernul, cât și companiile de telefonie, ar fi considerat o asemenea informație privată și astfel în afara posibilităților guvernului și cel puțin fără existența unui mandat.

Și aceasta aduce în atenție o problemă cheie referitoare la dreptul la viață privată: nu orice își dorește un individ să păstreze privat este și protejat de lege astfel. Legea, și în special Amendamentul nr. 4, protejează numai acele aspecte pentru care individul are o speranță legitimă că sunt private.

Spre exemplu, dacă ai o conversație cu cineva în spatele ușilor închise, este considerat a fi de ordin privat; guvernul nu o poate asculta fără a obține în prealabil un mandat și a demonstra un interes legitim. Dar dacă ai o conversație într-un loc public unde poți fi auzit de alții, nu intri în sfera de protecție. În mod asemănător, dacă îți păstrezi banii acasă, sub saltea, guvernul nu poate intra pentru

a-i număra fără a demonstra un interes legitim. Dar, dacă îți păstrezi banii într-un cont bancar, îți dezvălui informația financiară băncii și nu mai poți reclama că este privată. Guvernul va fi capabil să obțină informația mult mai ușor, poate chiar fără a arăta vreun interes legitim. Aceasta înseamnă că gradul de protecție în sfera vieții private depinde în mare parte de gradul de protecție pe care individul îl așteaptă și conservă. Față de modul cum noi cedăm din viața noastră privată, legea ne va urmări și ne va da mai puțină protecție în fața intervenției guvernului.

Să luăm un exemplu, cauza *Katz c. Statele Unite* decisă de Curtea Supremă în anul 1967. Katz a folosit un telefon public, dintr-o cabină telefonică publică, pentru a tranzacționa afaceri ilegale; conversația, sau cel puțin jumătate din ea, a fost interceptată de organele de poliție care au pus un microfon și un reportofon pe plafonul cabinei. Curtea Supremă a considerat că aceasta a fost o interferență în conversație și a respins proba. Motivarea Curții Supreme a fost foarte clară: când doi oameni vorbesc față în față și au grijă să nu fie auziți, conversația este privată. De ce? Pentru că au o așteptare legitimă de intimitate. Situația nu este diferită, a statuat Curtea, când doi indivizi sunt în locații diferite conectați printr-o linie telefonică. În astfel de situații, indivizii au o așteptare rezonabilă că nimeni nu va intercepta linia telefonică, așa că dacă își iau precauții rezonabile ca să împiedice oamenii să-i audă atunci când vorbesc la telefon, se pot aștepta ca legea să le păstreze conversația privată. Aici, Katz era într-o cabină telefonică, un lucru care putea fi făcut privat închizând ușa; prin urmare, el a luat măsurile rezonabile ca să țină această informație privată. Guvernul nu putea invada această intimitate.

A se nota că, în motivarea deciziei, Curtea a precizat despre conduita și

așteptările lui Katz, dar chiar și mai mult de atât, despre natura comunicațiilor telefonice. În 1967 era de la sine înțeles că o conversație telefonică este o conversație privată. Raționamentul Curții reflectă un standard pe deplin acceptat în societatea noastră. Mă întreb care ar fi fost rezultatul cazului Katz dacă ar fi fost hotărât în 2011, și nu în 1967.

Pentru început, cabinele telefonice sunt date uitării. Chiar dacă mai găsești un telefon public în zilele noastre, este probabil pus pe un bloc de telefoane înghesuite unul lângă altul, și este foarte dificil să împiedici alți oameni să te audă. Nimeni nu pare deranjat de asta, motiv pentru care companiile de telefonie nu mai investesc în cabine telefonice. Mult mai rău, bineînțeles, este folosirea omniprezentă a telefoanelor mobile. Este foarte complicat zilele astea să vizitezi un loc public, cum ar fi aeroporturi sau supermarket-uri și să nu auzi fără să vrei conversația vreunei persoane la telefonul mobil. Oamenilor pare că le lipsesc și cele mai mici scrupule în a discuta cele mai intime subiecte în imediata vecinătate a altor oameni, câteodată țipând așa de tare încât telefonul pare de prisos.

Este încă posibil, bineînțeles, să păstrezi convorbirile telefonice private folosind telefonul mobil într-o locație protejată sau așteptând să ajungi acasă înainte să dai telefon. Dar protecția celui de-al patrulea amendament nu se circumscrie comportamentului unui singur individ; într-o mare proporție, aceasta depinde de modul cum noi, ca societate, tratăm ceva ca fiind privat. Dacă judecătorii și justițiabilii, care se știe că obișnuiesc să călătorească și să frecvențeze supermarket-urile hotărâsc că noi, ca și societate, nu considerăm conversațiile telefonice private, pot la fel de bine să ajungă la concluzia că indivizii nu au așteptări legitime de intimitate în astfel de comunicații.

Nu sunt foarte îngrijorat că peste cauza *Katz c. Statele Unite* Curtea

Supremă e pe cale să treacă, în mare parte deoarece percepția noastră de demult, că aceste comunicații telefonice sunt private, pare că a supraviețuit ultimelor evoluții. Dar acest lucru este rezultatul faptului că telefoanele au devenit la modă chiar când consideram viața privată mult mai importantă decât în ziua de azi. Nu este deloc clar că aceeași atitudine protectivă va învinge în ceea ce privește noile tehnologii.

Am avut chiar o experiență personală în legătură cu aceasta. Acum circa 11 ani, chiar înainte de 11 Septembrie, eu și câțiva colegi am descoperit că biroul administrativ al instanțelor din Statele Unite, birocrații din Washington care administrează sistemul judiciar au instalat un sistem de monitorizare al gateway-urilor de internet și acestea au fost setate să detecteze diferite tipuri de comunicații: în special atunci când cineva din sistemul judiciar accesa site-uri porno și de jocuri de noroc. Monitorizarea a fost implementată fără autorizarea organelor de conducere ale sistemului judiciar, care este alcătuită în mare parte din judecători. Monitorizarea a fost descoperită atunci când biroul administrativ a început să trimită notificări către diferiți judecători cu funcții de conducere, atașând print-uri mari cu trafic web cu conținut lasciv și sugerând ca respectivii angajați să fie sancționați disciplinar.

Atunci când am descoperit programul, mulți dintre colegii mei - și eu inclusiv - am fost chiar perturbați. După cum vedeam eu lucrurile, computerul în ziua de azi a înlocuit telefonul în multe feluri în ceea ce privește felul oamenilor de a-și planifica afacerile private. Dacă obișnuiam să sunăm banca să ne verificăm soldul, acum o facem on-line. Dacă obișnuiam să ne sunăm copii să vedem dacă sunt ok, acum folosim iHound ca să îi ținem într-o zgardă digitală. Și așa mai departe. Cu siguranță, telefonul de pe birou este, ca și computerul, proprietatea

angajatorului. Dar nimănui nu i-ar veni ideea, nici măcar în treacăt, să asculte o conversație telefonică a angajatului atunci când acesta sună acasă ori la medic. Cu siguranță, aceeași logică se aplică și computerului de la birou.

Mulți dintre colegii mei au fost de acord, în final a luat sfârșit. Dar a fost nevoie de o luptă crâncenă, și ceea ce m-a uimit este numărul mare de judecători care au afirmat că angajații nu ar trebui să aibă așteptarea legitimă de intimitate în comunicațiile efectuate pe computerele guvernului. Când le-am sugerat că nu au dreptul să asculte conversațiile telefonice ale angajatului, răspunsul a fost că telefoanele sunt altfel. Dar de ce sunt altfel? Pentru că așteptările noastre la intimitate în legătură cu telefoanele au luat naștere în era telefoanelor fixe și a cabinelor telefonice. Și nu numai judecătorii au gândit așa. În campania mea de a opri monitorizarea am scris un articol în *Wall Street Journal*, prin care demascam monitorizarea și sugeram că este o invazie nejustificată asupra intimității. Am primit în jur de 300 de e-mail-uri ca răspuns la articol. În timp ce majoritatea erau de acord cu mine, un număr relativ mare au considerat că cine deține computerul are dreptul să limiteze accesul, și de asemenea să monitorizeze cum este acesta folosit.

Mare parte din cedarea dreptului la viață privată al nostru este consensuală părem că ne distrăm în a face public ceea ce odată era considerat privat. Mă uit rareori la televizor, dar cu ceva timp în urmă s-a întâmplat să fiu în cameră în timp ce copiii mei se uitau la un show TV cred că era *Jerry Springer*. Un bărbat îi spunea lui Springer cum și-a înșelat soția cu sora soției lui. După ce și-a spus povestea, cine altcineva putea să apară din culise, decât soția sa. Au început să își reproșeze diverse lucruri neplăcute reciproc ea strigându-i că a înșelat-o, el plângându-se că ea nu este suficient de

atentă la libidoul său de sex masculin. După aceea, cine altcineva mai putea să apară din culise? Ați ghicit, sora sa perfidă. Cei trei au început apoi să își strige reciproc lucruri neplăcute în timp ce Springer îi întărâta. Cele două femei s-au aruncat la pământ. Audiența din studio creștea, și probabil că și cea de acasă, pentru că show-ul era încă în direct.

A fost un timp, destul de recent, când oamenii ar fi fost stânjeniți să se afle în situația celor trei de la show-ul lui Springer. Înșelatul a fost întotdeauna considerat cel puțin o slăbiciune, dar să faci aceasta cu sora soției era considerat de prost gust. Mai mult, consecințele acestui comportament descoperit durerea, dezamăgirea, remușcărilor, sentimentul trădării, ruptura în mediul social și familial erau considerate lucruri triste și private. Câteodată era necesar să spui altora, ca atunci când părțile doreau să divorțeze, dar era de neconceput să dezvălui acest comportament negativ prietenilor cuiva sau vecinilor, cu atât mai mult milioanele de telespectatori din toată țara. Am simțit un sentiment profund de rușine să fiu martor la acestea, nu pentru că sunt naiv și nu știu că aceste lucruri se întâmplă, ci pentru că a trebuit să asist la ceva care ar trebui să fi rămas privat. Într-un mod ciudat, mi-am simțit propria intimitate invadată.

Televiziunea cel puțin are unele limite inerente; probabil că nu oricine care are o poveste personală sordidă poate apărea la *Jerry Springer*. Dar acum, chiar și acea rețineră slabă s-a dus. Trăim în lumea blog-ului, așa că oricine cu un computer își poate expune orice gând îi trece prin cap nu contează cât de trivial și dezgustător către toată lumea. Și mulți chiar o fac, așa că internet-ul este plin de jurnale personale ce prezintă cele mai mici amănunte personale, meditații filozofice, de credință, și povești sordide ale cât mai multor oameni.

Cu ceva timp în urmă, de exemplu, Curtea de Justiție a Districtului Columbia din Statele Unite a pronunțat cauza *Steinbuch v. Cutler*. Steinbuch (un bărbat) și Cutler (o femeie) au fost angajați în staff-ul senatorului Michael DeWine. Ei s-au întâlnit după program, au băut câteva pahare și după aceea au mers la ea acasă și au avut niște activități care erau considerate private. Ziua următoare, Cutler a postat următorul mesaj: „Pentru a răspunde la întrebare, nu, R.S. și eu nu am făcut sex (Este săptămâna mea liberă, dacă îți amintești)”. Aceasta, în umila mea judecată, este deja prea multă informație. Dar postarea nu se oprește aici abia începe. Aflăm, de exemplu, că R.S. „are un fund grozav”, că a avut două ejaculări și că îi place să o bată la fund.

În următoarele două săptămâni, Cutler a continuat să se mai vadă cu Steinbuch, atât la propriu cât și la figurat. Și ea a relatat asiduu activitățile lor către lume, alături de acelea ce implicau alți bărbați cu care aceasta avea relații sexuale, inclusiv unele pentru bani.

Această expunere puerilă și narcisistă a fost preluată de altcineva, cunoscut drept „Washington Blog” și, din motive pe care îmi este greu să le înțeleg, în curând toată lumea „civilizată” citea despre escapadele sexuale ale lui Steinbuch și Cutler. Urmarea la toate acestea a constat în aceea că Cutler și-a pierdut slujba la senatorul DeWine, dar nu a avut timp să regrete, pentru că a obținut o înțelegere de 6 cifre pentru o carte și o fotografie răspândită pe Playboy.com. Între timp, Steinbuch a declanșat procesul, reclamând ați ghicit invadarea intimității sale și producerea unui disconfort emoțional. A reiterat în cererea sa literă cu literă postarea de pe blog-ul lui Cutler, de unde am citit-o și eu.

Poate fi numai o mână de oameni precum Cutler și cei pe care i-am văzut la *Jerry Springer* deși pare a fi de fapt o nesfârșită rezervă ca aceștia. Dar toți

putem încerca să ne simțim confortabil prin a gândi că acești oameni nu sunt ca noi că de fapt sunt o deviere, având reprezentarea unei intimități și decențe care este destul de diferită de a noastră, a prietenilor noștri și a vecinilor. Dar aceasta este o iluzie, întrucât pentru fiecare Jessica Cutler dintre noi, sunt mii sau milioane care sunt gata să citească scrierile exhibiționiste și să urmărească show-uri TV unde se spală rufele murdare în direct. Oferindu-le audiență, îi încurajăm pe alții să se angajeze într-un comportament similar și suntem părtași la eroziunea vieții a fiecăruia dintre noi.

Blog-urile, întâmplător, pot fi teribil de răufăcătoare. Bloggerii sunt acel tip de oameni care își încep fiecare dimineață crezând că lumea așteaptă cu sufletul la gură gândurile lor, așa că trebuie să se așeze la computer și să umple ecranul cu orice le trece prin minte complet copt, pe jumătate copt sau (foarte frecvent) necopt. Să luăm ca exemplu numărul meu de birou: m-am întrebat cum a ajuns online, din moment ce instanța noastră ia măsuri stricte pentru a ascunde informația despre judecători și personalul auxiliar al acesteia. De exemplu, dacă primești un telefon de la biroul meu, nu vei vedea numărul de telefon al biroului la ID-ul celui care sună. Și cum a ajuns numărul meu să fie adăugat de Google?

Se pare că pe la sfârșitul lui septembrie 2003, unul din foștii mei funcționari și patru dintre profesorii săi amici de la drept au pornit un blog ce avea numele „Blog-ul taxelor”. Timp de trei săptămâni glorioase, începând cu 23 septembrie 2003, a fost populat abundent cu postări despre Grover Norquist, Rush Limbaugh, guvernatorul Scharzenegger și alte persoane fascinante și aspecte legate de politica fiscală. Apoi, dintr-o dată, pe 16 octombrie, un mesaj scurt a anunțat o lacună în timp ce unul dintre blog-eri lucra la ceea ce numea „activitate școlară”, și nimeni nu a mai postat ceva pe acel blog.

Dar cele trei săptămâni de politică fiscală ale blog-ului există în spațiul virtual, unde toți roboții și căutătorii au acces. Și dacă te uiți mai atent, vei vedea un link către biografia unuia dintre bloggeri și, dacă îl accesezi, se va deschide un document word cu așa-zisa biografie, iar în cuprinsul acesteia, spre sfârșit, este o listă cu referințe, care include numerele acestora de telefon și, desigur, și eu sunt pe listă. Și uite așa numărul meu de telefon este acum postat pe internet și nu mai poate fi șters.

În cele din urmă, internet-ul este și un loc crud. Cine nu își amintește când Lauren Caitlin Upton, mai cunoscută drept „Miss Teen South Carolina”, a dat rasil cu privire la răspunsul la întrebarea de ce aproximativ 1/5 din americani nu pot localiza Statele Unite pe o hartă a lumii? Cu toții avem asemenea zile proaste și, desigur, era o tânără de 18 ani într-o situație presantă. Într-o altă vreme, răspunsul său, așa cum a fost, ar fi fost auzit și uitat de public. Dar în era Youtube, un așa clip de 50 de secunde cu aceasta făcându-se de râs are peste 49 de milioane de vizionări și aceasta nu privește număratoarea tuturor parodiilor care au apărut, făcând-o să apară și mai prostuță decât a fost.

Desigur, acesta este unul din marile pericole ale internetului, și în special al Web 2.0: Indiferent de cât de privată, periculoasă, dăunătoare, sensibilă sau secretă poate fi o informație, orice tăntălău ce are un computer conectat la internet adică aproape oricine poate posta online, nemaifiind niciodată privat sau secret. Se spune că a înlătura ceva de pe internet este ca și cum ai elimina urina dintr-o piscină, și cam așa stau lucrurile. De îndată ce cineva postează un articol, altcineva îl preia și îl trimite prin e-mail către prieteni, prietenii prietenilor, și apoi roboții și căutătorii îl preiau, și așa cu sens

invers. Mașinile fac sigur ca duhul să nu fie niciodată îndesat înapoi în sticlă.

Judecătorii, legislativul și organele de ordine trăiesc în lumea reală. Hotărârile pe care le scriu, legile pe care le adoptă și incursiunile în care îndrăznesc a se angaja toate acestea reflectă o judecată explicită sau implicită despre gradul de intimitate la care ne putem aștepta rezonabil trăind în societatea noastră. Într-o lume unde angajatorii monitorizează comunicațiile pe computer ale angajaților, organelor de ordine li se pare simplu să ceară distribuitorilor de internet să le cedeze informații despre căutările pe internet ale abonaților. Într-o lume în care oamenii postează la minut informații despre locație prin Facebook Places sau Foursquare, poliția se poate simți îndreptățită să îți atașeze un GPS la mașina ta. Într-o lume în care oamenii își împărtășesc („tweet”) experiențele sexuale și alte mii citesc nerăbdători despre acestea în dimineața următoare, se poate considera rezonabil de către organele de ordine, în urmărirea criminalilor și teroriștilor, să spioneze cu binocluri puternice prin ferestrele dormitoarelor sau să pună camere ascunse în toalete. Într-o lume în care poți auzi oamenii urlând la telefonul mobil descrieri aprinse despre amărăciunile lor, se poate considera rezonabil să se solicite companiilor de telefonie mobilă, sau chiar doctorilor, accesul la înregistrările clienților. Dacă noi oamenii nu considerăm intimitatea noastră extrem de valoroasă, nu putem conta pe guvern cu grijile sale legitime despre încălcarea legii și securitate să o protejeze pentru noi.

Ceea ce trebuie menționat este că îngrijorările care au apărut în ultima vreme despre degradarea dreptului nostru la viață privată sunt legitime într-adevăr, dar greșit direcționate. Pericolul nu este Big Brother; Guvernul, și în special Congresul, au fost lăudabil de reținuți, având în vedere toate acestea. Pericolul vine pe

deplin dintr-o sursă diferită. Potrivit cuvintelor nemuritoare ale lui Pogo: „Am întâlnit dușmanul și acesta suntem noi.”

Traducere și adaptare realizate de Florin Mihăiță

Nota redacției: Articolul a fost publicat inițial în *Stanford Law Review* - April 2012, Revista Forumul Judecătorilor primind permisiunea autorului și a revistei americane în vederea republicării exclusive a studiului în România.